

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čl khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

23. njedžela po šwjatej Trojizny. Mat. 22, 18—22.

Hdyž reformazijski šwjedžen psched durjemi steji, nasche njedželske łopjeno „Bomhaj Bóh“ hinał njemóže, wono dyrbi na Lutherowy skutk potašacž, a to so jara derje hodži pod Jesuřowym šlowom: „Dajće křěžorej, šchtož je křěžorowe, a Bohu, šchtož je Bože!“ Pšchetož tole šnješowe napamnanje je w ewangeliskej zyrkwi ł polnemu prawu pšchisćlo. Haj, wono najwážnišchim wuczbam nascheje zyrkwi je ša šałožł šluži: wuczbje wo zyrkwi a wo šwětnej wyschnosćzi, wuczbje wo pšchisćluschnosćzach, kotrež ma křěšćijan psched Bohom a psched krajnym křješom.

To so pod pohanskim křěžorom šta, so Jesuř tak prajesche, takle křěžorški trón šchitowasche! Tehdy běšche Augustuřowy pšchirodny šyn Tiberiuř ł křěžorom, 70 lět štary; wón šurowje křješesche, ale w krajach jeho wulkeho křješstwa běšche dobrny porjad, tak so běchu wošebje w daloškich provincjach, hdyž křěžor ženje njepšchindže, ludžo jara špokojom. Židowski lud pod romškim, pohanskim křješetštwom wěšo četpjesche. Šak njeradži woni romške pjenješ ł křěžorowym wobrašom do ruki šjerichu a dawki na zuse křješstwo dawachu, to dosć a nadošć ł teho wěmy, so žlonikow, kotřiž w romškej šlužbje dawki šberachu, tak jara šazpawachu. Jesuř pak mějesche wobkřhad ł žlonikami. Jeho njepšcheczělo šebi myšlachu, so njemóžesche čezke byč, dawkow dla pak lud pscheczěwo Jesuřej, towarškej hrěšćnikow a žlonikow, naschězamacž, pak Jesuřa psched romškej

wyschnosćzu wobškoržecž. Farisejšy radu škladowachu. Šene praschenje, dawki nastupaze, chžychu njenadžujžy na Jesuřa štajecž: „Šchłuscha so křěžorej dań dawacž abo niž?“ Někotři mlodži dyrbjachu psched Jesuřa štipicž, a tež Herodaschowi šastojnižy so šobu pošlachu. Dyrbjachu čži hnydom Jesuřa šajecž, hdy by wón so pscheczěwo křěžorej wuprajil? Tak derje dyrbinny šebi wotpohladanje Farisejškich myšlicž. Wšchak chžychu jeho w jeho rěčzi popadnyč. Ale tón šnješ njewotmolwi haj ani ně. Wón jich lešć pytny. Wón jim do woczow praji: „Wš pšchisćlodnižy, šchto mje špntujecze?“ A jeli nětko so hišchěže šmējachu, so běchu jeho do wustosćow hnali, so na to njemalo dži-wachu, hdyž Jesuř šebi dańške pjenješ potašacž da ł křěžorowym šnamjenjom a wobrašom. A na to praji tón šnješ: „Dha dajće křěžorej, šchtož je křěžorowe, a Bohu, šchtož je Bože!“

Hacž so šluscha křěžorej dań dawacž, to běšche jenotlive praschenje. Jesuř pak mějesche wjele wjazy we woczomaj. Šak so šwážliwemu generalej dže, kotryž na jene dobo žyke wulke wóško, napscheczě šebi štejaze, wohlada, tak tucži mlodži Farisejšy se šwojim praschencžkom do wulkeje wěrnosćze Jesuřowego wotmolwjenja šrašychu. Šeno pšchipóđla, na dańški křošch hladajo, jim Jesuř wotmolwjenje da. Šchtož prajesche, běšche móžna šašć, ł kotrež tón kralowški šnješ niž jeno dawanje dawkow, ale wšchě prawa šwětneho křješstwa a Božeho kraleštwu do šwětku štajesche. Šchto je farisejška lešć porno móžnemu dušej Jesuřowemu? Móžno, so šu špawnje prajili: „Mišchtrje, my wěmy,

so ty wěrnny by a wuczišch Boži pucž prawje a njerodžišch wo nitoho; pschetož ty njehladašch na człowjekow parschonu.“

Boži pucž je tón, so maja křezorojo a kralojo šwětnu móž, kaž jich mjena a wobrašy na pjenjesach wobšwědčaja, so pak Bože kralestwo njeje wot tuteho šwěta. Njenje je, hdyž křesćijanska myšl na trónje rukuje, a na našich pjenjesach šamych je napišane: „Bóh s nami“, ale duchowni knjezič nješmědža. Farisejszy běchu knjeistwalomni měšchnizy. Bamžojo chzedža knjezič. To dyrbi duchownemu žiwjenju škodu pschinjescž, haj kónž czinicž. Najti wuzitt romska zyrkej s teho ma, so wjazy tak knjezič njemóže, to je snate. Wona je pobožnišča, hdyž wjazy wójny njewjedže, křezorow njewotšadžuje ani poddanych wot pschisbaži njewotwjasuje. Pšches nastacže ewangelskich zyrkwjom a duchowneho křesćijanstwa, w kotrymž je předomowanie wěrnoscže s hlownym džěkom tež najwšichschich duchownych, je Jesušowe wulke šlowo pschewjedzene. Šwětnej wyschnoscži — tež we wschitkich katholicich krajach! — šo dawa, šchtož šo šluscha, wona ma šwětnu móž, a to polnu a niz wot bamža spožčenu, a Bože kralestwo móže w czichim měrje w zyrkwjach a domach šo rošwivacž, so by šo Bohu dalo, šchtož je Bože. Tak běži kolo šwěta. To je Boži pucž, prawje pošnaty, wot Jesuša pokasany!

To je křětro šucha wucžba, ale jara wažna. Móžemy šebi ju došč rospomnicž, hdyž na to spominamy, tak je psched sto lětami wěra do Boha wjerchow, wodzerjom a ludži pošylnika, hdyž duchowni jim předomachu. Ale wójška šu wot wyschnoscže hromadžene a wot kralowskich wyschłow wodžene byle. To šu šwětné wězy, s kotrymž zyrkej nicžo czinicž nima. Šchtož tež móže šebi hišcže přjódštajicž, so mējesche něhdy bamž kraj a wójško?

Niz psches wojeršku móž, ale jeno psches předomowanie a špěwanje, psches wucžbu a snamjo žiweho křesćijanstwa móže šo Anjesowa zyrkej rospšesčezerač abo šdžeržecž. Šwětna móž dyrbi jej šchłodžicž, dokelž jej njewěrja, so s duschemi derje mēni, hdyž na knježenje džiwa.

Šlě je, so šo njehodži wschón lud w kraju pschi wěrje šdžeržecž. To tež romska zyrkej njeje ženje samohla. Nunjež je něhdy, wošebje w Španiskej, telko kezarjom spalicž dala, šchtož njeje jeno pschecžimo wschemu křesćijanstwu, ale tež pschecžimo rosomej, tola zyrkwine žiwjenje šo njeje pschisporjalo. W našchim čašu katholicka zyrkej móžnje s duchownymi šredkami škutkuje. Tak šo Bohu dawa, šchtož je Bože. A tež křezorej dyrbi bamž dacž, šchtož je křezorowe, njech wón tež pschi starej wucžbje wo přenim prawu romskeho štoła hišcže wostanje.

Jesušowe šlowo dobywa. Wono wschemu ludu pucž Boži prawje pokasuje. To dobrny porjad ludoweho žiwjenja w měrje twori, to we wójnje móž kóždeho luda wucžinja, so ludžo Bohu dawaju, šchtož je Bože, a křezorej a kralej, šchtož je křezorowe a kralowe. Je našcha šakška ewangelska zyrkej hižom hdy pschecžimo katholicemu kralej byla? Ženje! To bylo nam tež pschecžimo Bohu.

Tak je widžecž, tak ewangelska wěra trón šchituje. So pak tež wyschnoscž Anjesowu zyrkej podpjera a ša jejne prawa šastupuje, to šo šamo rošymi. Křesćijanski lud a křesćijanšku wyschnoscž chzyl nam Bóh tón Anjes psches móž Božeho šlowa šdžeržecž! To je Boži pucž s wěrnemu šbožu wscheho luda psches Jesom Křysta.

Šamjen.

T. w B.

Křesćijanske wyschnoscže.

O Božo, šwěta wobknežerjo!
To twoja mudra rada je,
So bychu semje wobydlerjo
Tež měli šwoje wyschnoscže;
Duž město tebe człowjekow
Tež mamy nětk ša šudnikow.

So mohli šhlěb šwój w měrje wuzicž,
Tu pucže šhodžicž bjes štracha;
So mordat njemóže naš štužicž,
Šso njebojimy rubještwa,
Šsmny mērni pschi škych hroženju:
Da ty nam, Božo, s wyschnoscžu.

So twoje šlowo wuziwamy
We nutrnoscži, poloju,
Tež šwoje šakramenty mamy
A row, hdyž štawy wotpocznu:
Wšcho twoja hnada dala je
Pšches křesćijanske wyschnoscže.

Wšmi, Božo, džak ša tajše dary,
Nasch šchit by s człowškej šlužbnizy;
Ty s knjesom by ša šwěta twarč,
Hdyž wudželešch móž šudniku.
Duž njech, o Božo, šhwali cže,
Šchtož tudy kral a poddan je!

K. A. Fiedler.

D. Luther a biblija.

S bibliju w ruzny je nam Luther wschudžom pokasowany. Wón je muž s mjeczom Duchu, kiž je šlowo Bože. Na šlowje Božim wón žyle steji a je w nim šakorjeneny. Šaž bě we Wormšu, šebi čaš s rošmyšljenju wuprošywschi, prajil: „Ša wěž nastupa praschenje wo wěru a duschow šbóžnosč a Bože šlowo, tuto najwšichsche a najwjetšche kublo w njebješach a na šemi“, tak potom na dompucžu hišcže na křezora pišasche: „Ššym šwólniwy, šo rošwucžicž a šebi rěczecž dacž, wuwšate je jenicžy šwjate cziste a jašne šlowo Bože, kotrež dyrbi šwjercha wostacž a wschitkich człowjekow šudnik byč.“

Šako doktor šwjateho pišma wón psched nami steji, a w nim šo wobhonjowacž a jo ludej wukladowacž, to bě džělo jeho žiwjenja. Š šwjatemu pišmu jeho s njepšcheminliwej mozu cžehnjescže.

Do klóšchtra šastupiwšchi mējesche jeno dwoje šaczanski knihi šobu, Šlauta a Šyrgila. Ale jeho najšubsche knihi běchu biblija. Wnichojjo dachu jemu šaczanski bibliju, do cžerwjeneje kože šwajšanu, kotruž s tajkim šakorjenjom pschecžita, so móžesche wschitko s přenim pschimnjenjom namacž a pošdžišcho jara wobšarowasche, so njemóže tutu bibliju wobšowacž, w kotrež bě tak snaty. Bibliju je ša prawe žórko bohawucženosče pošnal, mješ tym, so běchu přjedawšchi s druhich žórkow (se šcholastikarjom) cžerpali.

Šemjan Šollich s Šellerštáda, Lutherowy Šwittenbergski pschecžel, je husto prajil: „Šutón mnich budže wschěch wucženych doktorow pschepokasacž a nowu wucžbu wunjescž a žylu romsku zyrkej wobnowicž, pschetož wón šo na pišmo japoschtołow a profetow šaložuje a steji na šlowje Jesom Křysta.“

Š šarymaj rěczomaj, grichiskej a hebrejskej, je šo Luther šakle jako třizhčylětny muž pschecžišcžacž.

Njebychmy tež nicžo druge wot Luthera měli, hacž bibliju a katechismuš, tak bohacž bychmy byli! Šakub Š Grimm, tamny wulžy rěczow wucženy muž, je wuprajil, so Lutherowy wuklad s druhemu

artiklej: „Sa wěrju, so Jesuſ Chryſtuſ, wěrny Bóh wot Wótza we wěcnoſczi porodženy a tež wěrny čłowjeſ, wot knježny Marie narodženy, je mój knjeſ, kiž mje ſhubjeneho a ſatamaneho čłowjeſa je wumohl, warbowal, dobył wot wſchitkich hrěchow, wot ſmjercze a wot čertowſkeje mozy, — niž je ſkodom abo ſe ſlěborom, ale ſe ſwojej ſwjatej a drohej krowi, a ſe ſwojim njeſawinowatym čerpijenjom a wumrjeczom, — ſo byh ſam jeho, a w jeho kraleſtwje pod nim žiwj był a jemu ſlužil we wěcnej prawdoſczi, nje-winoſczi a ſbóžnoſczi, — runje jako wón ſtanyl je wot ſmjercze, je žiwj a knježi do wěcnoſcze“, je to najrjenišče, ſchtož je ſo hdy piſalo.

Biblija je Lutherowa brónjejnja, ſ kotrejež wón ſwoje brónje bjerjeſče. Wón je bibliju, kotraž bě do jeho čaſow ſabyta a jako jata na rječaju ležeſče, ſaſo na ſwětlo pſchinjeſł.

Placžo ſtejeſče ſwjaty Jan w ſjewjenju, dokež njebu ničto ſa doſtojneho namakany, te knihi wotewrič a jich ſygle roſwjacž, doniž wot tych ſtarſchich jedyn ſ njemu njeprajeſče: „Njepřacž! Hlaj, pſchewinyl je tón law, kiž je ſ rodu Sudoweho, tón korjeſ Dawitowy, ſo by wotewrił te knihi a ſlemił jich ſydom ſygle.“ Haj „Bóh, kotryž pſchifaſa, ſo by ſo ſ čěmnoſcze ſwětlo roſſwě-čził, tón je ſo roſſwěčził w naſchich wutrobach (to je we wutrobach japoſchtołow a tež w Lutherowej wutrobje)“, ſo bychmy doſtali roſſwěčženje pſnacžna kraſnoſcze Božeje we woblicžu Jeſom Chryſta.“

Žadyn njeje, kaž Luther, žórlo ewangelija wotkrył a jo ſ čěmnoſcze na ſwětlo ſtajił. Na kóždym měſcze ſwjateho piſma wón ryje, doniž žórlo njeběži. So je ſo tať pod wyſokoſč Božeho ſłowa pokorjał, to je jemu wutrobny dobył. Wjelež knihi je tež wón napiſal, wo wſchitkich je tola žadał, ſo bychu ſaſchle, jeno ſo bychu ſo w jenyh wobhonjowali, w bibliji. Niž pať jeno žórlo prawdy bě jemu biblija, ale tež murja pſchecžiwu bludam. A kaž bě pola Luthera, tať dyrbi tež pola naſcheje lutherſkeje zyrkwe byč, wona dyrbi byč zyrkei čyſteje mucžby.

Lubujesč ty tež ſwoju bibliju a čytaſch ſwěru we njej? Luther praji: „Schtož je ſkotej paſtwa, čłowjeſej dom, ptaſej hneſdo, rymbam rěka, to je wěrjajm duſcham ſwjate piſmo.

Tať Luther wſchubžom ſ poſbėhnjenymaj rukomaj bibliju wyſoko džeři. To je Luther, kajlehož ſwět ſnaje a zyrkei čyſczi.

„Schtož moje ſłowo džeři, tón njebudže ſmjercze wohladacž wěcnije.“ To bě Lutherowy troſcht, jako ſo wón ſ wumrjecžu hotowaſche. Džeň do ſwojeje ſmjercze je wón tuto ſłowo jenemu do jeho poſtille ſapiſal. Chzemy ſebi Bože ſłowo tež twjerdže džeřecž a njeſazpimj ſwoju lubu bibliju! Wotom ſmějemy ſ Božeho ſłowa tež wěcne žiwjenje.

Wopyt pola D. Luthera.

Krótko do wobjeda Luther we ſwojej ſtwe ſedžeſche a piſaſche. Duž ſo klepaſche a hlaj, młodženz, kiž bu dla ſwojeje wěry ſe ſwojeje domiſny wuhnaty a bě w Lutherowym domje hižom wjele dobreho wužiwal, do iſtwy ſaſtupi. Tón bě ſ domiſny liſty doſtał, ſo ſmě ſo ſaſo wróczič; bě pať bjeſe wſchěch pjenježnyh ſrědkow. Duž dyrbjesche Luther pomhačž; ale kať? Tola jeho luboſč pſchezo nětaťki wupucž namaka. Wón wotewri khamor, wſa ſ njeho ſlěborny čyſny ſhelich a da jón temu młodženzej ſ tymi ſłowami: „Donjeſcže jón ſ ſkotonkej, a ſchtož ſa njón doſtanjecže, je waſche!“ Tón młodženz pať ſo wobaraſche a njechaſche taťki drohotny dar pſchijecž. Duž wſa Luther ſhelich do ruki a jón w ruzy roſmjecže. „Taťle“, na to rjekny, „nětko wón ſa mnje žaneje wažnoſcže wjazh nima; duž jón wſmicže!“ Tón pať wot-molwi: „„Sa njemóžu, ja njeſmēm jón bracž!““ Duž Luther džeſche: „Jeno wſmicže! Nětko pať pbičže a ſo mnu wobjedujecže;

ſchto wě, ſchto domach na waſ čaka? Wty chzemy tehodla nětko ſwojeho Boha ſe ſwjecženjom čyſczič.

Na to ſo ſ blidu ſeſydachu. Běchu pať pola Luthera wſche-lazy ſławni hoſcjo: Dr. Bugenhagen, Melanchthon, Agrikola a a wobraſowat Luſas Kranach. „Dobry kuchar, hłód mjenowany, dyrbi mi moju jědž ſlódnu čyſnič“, Luther pocža, ſo ſa blido ſydnnywſchi; „prijedy pať chzemy hladacž, ſchto mohł najkrótkje a najlěpſche blidowe paczerje ſpěwacž.“ Duž poſtany najprijedy Bugenhagen, ſtykny ruzy a taťle pocža:

„Jěſcž a picže
S džaťom wſmicže,
Bóh jo požohnuj!“

Na to Luther rjekny: „Sa chzyl jeno dwě tſecžinje Bugen-hagenowyh ſłowow trjebacž.“ A nětko wón čyſche, ale wěſcže ſpě-waſche:

„Chryſtuſ Jeſuſ ſam
Budž jědž a picže nam!“

Skóncžnje Melanchthon poſtany a mēnjeſche, ſo tón krócž Lutherej dobycže wotajicž njemóže a tež wón ſpěwaſche ſwoje blidowe paczerje a to taťle:

„Tón požohnowany jědž požohnuj!“

„Wtyhlach ſebi hižom, Luther na to džeſche, „lěpje hacž Melanchthon ničto rěcžecž njemóže. Wón je naſ wſchěch ſbil.“

Na to wſchitzy jědžiču a wſchelake rjane a wužitne ſłowa ſo rěčachu. Skóncžnje Luſas Kranach poſtany a pocža: „Lubi pſchecželjo, naſ je tu wjeſeła hodžina hromadu wjedka. A komu mamy ſo ſa to džaťowacž? Temu mužej, kotremuž mamy ſo ſa hiſchcže wjele wjazh džaťowacž. A runjež ſo ja na wobraſowanje bóle wuſteju, byžli na rěcženje, dha ſym tola tež ja ſrěcžniwy, tať rucže hacž na naſcheho Luthera ſ rěčam pſchidu.“ Tele ſłowa chzysche ſ hibanjom ſwojeje ruki wobtwjerdžicž, pſchi čyſmž pať ſwoju winowu ſchleńzu powali. „Tu maſch ſa to“, Luther ſo ſmějizy rjekny, „ſwoju mſdu, luby pſchecželo; Luthera čyſczič, to wſchaj niťomu wjele wužitka njeſchijesche!“

Tónle wopyt pola Luthera, kiž čy połaže, kať wjeſeleho waſchija tutón wulki muž Boži bě, čy jeho wěſcže hiſchcže lub-ſcheho ſčini.

Rak wjedžiſche Luther troſchtowacž.

We Wittenbergu běſche žónſka, Hilza ſ mjenom, kiž bě we ſwojim čaſu pola Luthera ſa pēſtoncžu byla, we wofomiſnjenju hneſa ſe ſłowami ſlubila, ſo chze čertej ſ čyťlom a ſ duſchu do wſcheje wěcnoſcže ſluſhecž, ſo jemu po taťkim kať ſapiſala. Dla teho ſo nětko jara rudžeſche. Luther wo tym ſhoni, ſo je wſcha taťka ſtyſknawa, a ſo ju wopraſcha, čeho dla ſo tať rudži. Wona wotmolwi: „Ach, luby knježe, kať njedyrbjała dha ſrudna byčž? Šym ſo džě wot Boha wotwobrocžila a ſo čertej do mozy dała.“ — „„Njeboj ſo,““ Luther rjekny, „tón hrěch je tať wjele kať žadyn; njeſy žaneho wjeſcheho čyſnič?““ Duž wona ſnapſchecžiwu: „Ach, luby knjeſ doktoro, mohla dha hiſchcže wjeſchi čyſničž?“ — „„Haj,““ rěcžeſche Luther dale, „„to by najwjeſchi hrěch był, hdy by ty pſchi ſwojeje htupej myſli wotala a ſadwělo-wała. Woplučaj tola, luba Hilza, móžeſch ty tež magiſtra Melanchthonowy pjeſl abo jeho knihi něťomu druhemu dacž?““ Duž wona wotmolwi: „Ně, pſchetož woboje moje njeje.“ Duž Luther džeſche: „„Hlaj tola, dha ſo ty ſama tež niťomu druhemu dacž njemóžeſch; pſchetož ty tež ſama ſwoja njeſy. Ty ſo ſama wumohla njeſy, Chryſtuſ je čy wumohl a na jeho ſwjate mjeno ſy ty wuſchcžena; duž ſy ſama jeho a njeſy ſama ſebje móžna. Šbėhñ pola čerta tutu kup a praj: Škylſch, ty ſelħarny ducho, dži ſ mojemu knjeſej Chryſtuſej, a chzeſch-li ſchto wot njeho, dha ſebi to ſam wot njeho žadať, tón čy wěſcže helſki woheň na hłowu čyſnje!“

Jene je nusne.

Njech temu cžlowjestwu,
 Níž jeno cžafnosć haji
 Tow w semskim pschewytku,
 Eso s krótkim słowom praji:
 Hdyž tež so tudy wscho
 Se śwětnym sabjera,
 Mje kšewi jeno to:
 Měc w duschi Sbbžnika!

* * *

„Ach, njekhwalcze mi śwěta krafnosć,
 Mi wo bohastwoje njerěcźce!
 Wschón śwět a jeho pŕcha, jafnosć
 Mje swježelicy dže niemóže;
 Njech kóždy, sčtož chze, lubo ma,
 Sa pak mam lubo Jefuša!“

F.

Nasyma.

Nasch najwjetschi pčgnjeť, Handrij Seileť, je nam we swo-
 jich spěwach pschikhad nasymu a symu na kraŕne waschnje wopisať.
 Hdyž tute jeho spěwy cžitam, je nam, jako bychmy widželi, kať
 liščze žoktnje a pada, kať stadka domoj cžahnu, kať pucžowať
 we wjetkei drasće symu mrěje a so skónczuje běly kněh na prjedy
 kať kčžjatu semju lěha. Wschudžom pak Seileť pschi tym na
 Boha, jeho móz a krafnosć a na cžlowiski pošledni wotthknjeny
 kónz, na njebjesku domisnu, pokasuje. Seileť wschať njebe spěwať.
 Níž by ludžom jeno krótku sabawu podacz chžyl, ale bě muž, Níž
 cžlowiske wopravdžite sbože ženje s woczow njepuschczi. A teho dla
 je nam wón kať drohi a wažny.

Na podobne waschnje pak mamy wschitzy lěta a lětnych cžabow
 kšódb wobhladowacz. Sažo so jene lěto te kónzei bliži, a nahe
 sčtomy, pola a kufi nam to do pomjatkta wolaaju. Ze, jako bychy
 se spěwom lětu božemje prajite a howrjaze, symne wětry k temu
 hudžbu cžinile. Hdyž pak kať s lěta won džemy, nješměmy sabycz,
 sčto wschitko s njeho nješemy. Teho maľo njeje. Bróžnje ku
 pokne, lubje so s kóždym dnjom bóle pjelnja a w pinzach masch
 kšódbne plody sa so a sa swój skót ležo, so móžesch jón pizowacz
 a so sažo s nim žiwicz. To wscho pak mamy wot Boha a na
 to mamy so dopomnicz. Džeczom je jara wužitne, so šebi s kšwile-
 mi na to pomyšla, sčto šu wscho wot staršcjej dostake. Tajte
 myšle wabja je k hóbnemu kšodženju. A runje kať derje cžinimy,
 hdyž na Bože dary spominamy; s džakownosću so potom prózu-
 jemy, Bohu spodobne žiwjenje wjesć.

Wěneho kšesczjiana woczki pak dale hladatej hacž na huno
 a pschatra a hlubje hacž do pinzy. Tej widžitej tež wschě te du-
 chowne dary, s kotrymž naš nasch Bóh swježeluje. Sa kajtim
 krafnym blidom tola šedžimy, kať hušto hacž pschi woltarju Bože
 cžěko a Božu krej bjerjemy! Kajte bohate žně do bróžnje wosymy,
 hdyž Bože słowo kšychimy abo cžitam, a šebi je do pomjatkta
 sččžepimy, so bychmy je pošdžičcho sa šwoju duschu měli! A hdyž
 naš cžopla drašta hrěje a hdyž je nam derje we wutepjenej stwje,
 kať derje je nam tola wošebje w naschewi wěry, w kotrejž naš Bóh
 žyle lěto bjes pschestacza roswuczowacz a pošhlnjecz dawa, so so
 w nej symnych wětrom njeboža njebojimy! To wscho naš po-
 hnuwa, so so Bohu džakujemy.

Wotkhadžaze lěto je šwojim wjadnjenjom a hinjenjom pak naš
 tež na naschu šmjercz dopomina. Haj, kať so tola sčtom naschewo
 cžěka tež prošdni! Šola sčtoma jedny korjeň po druhim prochnawi,
 jena haľosa po drugej wuschnje, prjedy strowa škora na cžěle so

puľa, hacž na pošledku wětr sčtom wuwali. Šodobnje je s nami.
 Šnutstowne korjenje naschewo žiwjenja hinjeja a wonkach nad nami
 je tež widžecz, so so móz šhubjuje. Teho pak so ženje kať žiwje
 nješpomnišč, kať nasymu, hdyž liščze pada a so pola prošdnja.
 Tebi je, jako bychy cži te hinjaze kwětki a nahe sčtomy ruku tyľake,
 so bychy cže pschimnyľe a chžyľe cže do rowa wjesć.

Tola nještróž so, ale hotuj so na wěcžnosć. Šatať džěla nasymu
 rolu a šhje a nješschestanje, doníž šmjersť jeho džělu kónz nještaji.
 Wón chze, so by pschichodne lěto tež něšcto měľ a njetriebať
 tradacz.

Pschichodne lěto je sa tebe wěcžnosć. D prózuj so a džěľaj
 a cžin wušyw pobožneho, wěryžeho, pošutneho kšodženja, so by
 njetriebať we wěcžnosći tradacz! Derje kóždemu, Níž tu šhje a
 budže šmecz we wěcžnosći žnjecz! Duž njech nam pschikhadžaza
 šyma tež lěťsa sažo to napominanje do wutrobny wola: „Budž
 štajnje hotowy!“

Bydleńska naprawa.

Šas běchu jeneho stareho wuja pscheprošyli, so by šebi
 wulšotnje naprawjene wobhdjenje mlodeju mandželskeju wobhladať.
 Wón bu psches mnohe wyšoke kraŕne stwy wjedženy. Wjes wob-
 džiwanja a bjes kšwalby wón na žyľu krafnosć šhladowasche.

„Nó, luby wujo“, so jeho skóncžnje mlody mandželski wo-
 prascha, sčto dha k temu prajič? Daj šwoje měnjenje kšhšecz!
 Šso s naju domjazej naprawu špokojom?“

„Džěczi“, šnapschecziwi starz, „to wschať je žyle rjenje kať;
 ale nješabudžtej jeno dwojake pschi tym! Š přenja nješapomútej
 šwojich bratrow a šwoje šotry, Níž ani džěgaty džěľ kať rjenje
 bydlicz nješóža kať Wój; ja měnju Waju bratrow a Waju šotry
 w pinčnych bydľach a w komorach pod tšěchu. A s druha nje-
 šabudžtej tamneje maľeje wusťeje komorki, kotruž na pošledku wob-
 cžehnjetej, hdyž so Waju woczki sa tónle šwět a wschitku jeho kraŕ-
 nosć na pschezo šandželite.“

Młodaj mandželskaj na so pošladnyšchtaj a žyle womjeltnyšchtaj.

„A jene ja we Waju nowym naprawjenju s žyľa njewidžu“,
 starz pošracžesche: „Wój štaj najšěpsche šabyľoj: šchpihel poš-
 brachuje.“

Mandželska pošasa na elegantny šchpihel, kotruž w korridoru
 wišasche.

„Ach, tón je sa cžěko“, šnapschecziwi starz; „ale šchpihel
 sa duschu Wój nimataj. Ša ani w knižnym šamorje ani něhđže
 na blidže bibliju njewidžach.“

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šowa škula w Šukojni pola Wulkich Šdžarow je so
 w pschitomnosći wotkšewneho šnješa škulškeho inspektora Wēndta
 pošwjeczika. Do noweje šule budža tež džěczi kšodžicz wot no-
 weje wuhlowneje fabricki, kotraž so pola Šobliž twari. Wobžarowacz
 je, so so škulška wošada njeje wo to starať, so tam šerbsťi wučžer
 pschindže.

— Šandženy sčtwórtk wotměwasche so wotkšewna wučžerška
 konferenza Šojerowskeho wotkšewa we Šojerezach pod wóžženjom
 šnješa wotkšewneho škulškeho inspektora Wēndta.

— Šomnik k dopomnjeczu na ludowu bitwu pola Šipka je
 so šobotu 18. oktobra w pschitomnosći kšěžora, šakškeho škala,
 druhich šeršchtow a šastupjerjow ruskeho a awštriskeho kšěžora, kať
 tež šchwedškeho škala šwjatocžnje pošwjeczili. Wješele cžerpjesche
 pod šrudnym podawkom, so běšche něšotre dny prjedy so sažo jena
 wojerška Šepelinowa pošwěrowa kóž spalila, pschi cžimž wschitzy
 wojazy a wyšchzy na nej žiwjenje šhubichu. Šakle pschew krótkim
 so tajka kóž pola Šelgolanda w morju tepi.